

se jednání neúčastnil. Je zřejmo, že fin. ředitelství v Lipt. Sv. Mikuláši nemá právní postavení ani úředního fiskála, ani soukromého žalobce. Není ani poškozeným po rozumu 5 odst. § 17 pol. tr. řádu, jehož pojem, práva a postavení v policejním řízení trestním byla vyložena v nálezu Boh. A 11.854/35, není ani zákonným zástupcem poškozeného státu, ježto jde o přestupek veterinární policie a hájení zájmů poškozeného státu v těchto záležitostech nenáleží do působnosti fin. ředitelství, a nejde ani o nějaký soukromoprávní nárok státu. Než nelze je považovati ani za odborného zástupce, legitimovaného podati odvolání podle § 176 pol. trest. řádu z rozsudku v neprospěch obviněného. Odbornými zástupci jsou podle § 17 pol. trest. řádu ony korporace, komise a orgány, které zvláštní zákony neb min. nař. opravňují k zastupování zájmů veřej. zdravotnictví, hospodářství, dopravnictví neb jiných zvláštních veřejných zájmů; jejich seznam sdělí vždy občas ministr vnitra nařízením policejním trestním soudům. Práva odborných zástupců v oboru trestního řízení jsou blíže vymezena v § 30 (srovnej Boh. A 8585/30). Podle § 17 vyžaduje se k tomu, aby určitá korporace, komise neb orgán mohla býti považována za odborného zástupce dvojí: jednak, aby povolána byla k zastupování jistých veřejných zájmů, jednak, aby oprávnění k tomu se jí dostalo buď zákonem nebo min. nař. Seznam odborných zástupců byl vydán oběžníkem býv. uher. min. vnitra č. 166.000/10 B. M. s účinností od 1. ledna 1911. V oběžníku tom byli pod II č. 2 jako odborní zástupci v případech veterinárně policejních přestupků (zák. čl. VII:1888 atd.) určeni okr., městští a obvodní zvěrolékaři působící při úřadech I. instance. Jedině oni mohou vystupovati v řízení o přestupcích veterinárně policejních jako odborní zástupci podle § 17 pol. trest. řádu. Nejsou tedy v těchto případech odbornými zástupci fin. ředitelství. Avšak ani z předpisů upravujících obor působnosti fin. ředitelství, ani z předpisů celního zákona č. 114/1927 Sb. nedá se nic dovoditi pro to, že by mohlo fin. ředitelství vystupovati v řízení o přestupcích veterinárně policejních jako odborný zástupce, resp. že by mělo právo odvolati se z rozsudku v neprospěch obviněného. Nebyl proto zem. úřad oprávněn v daném případě na odvolání fin. ředitelství v Lipt. Sv. Mikuláši změnití osvobozující rozsudek I. instance v neprospěch st-le. Učinil-li to přece, dopustil se nezákonnosti, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.540.

Zaměstnanci veřejní: I. Stálým příjmem podle § 15 zákona č. 204/1932 Sb. je rozuměti při nejmenším takový příjem, který třeba v různé výši a v nestejných časových intervalech se přece opakuje v určitých správních nebo daňových obdobích. — II. Pro posouzení »výdělečnosti« vedlejšího příjmu poživatele stát. odpočíváních požitků ve smyslu § 15 zákona č. 204/1932 Sb. je nerozhodno, zda plyne z činnosti hospodářsky samostatné nebo z činnosti založené na služebním poměru příjemcově nebo z jiné pravidelné činnosti.

(Nález z 5. října 1936 č. 15.044/36.)

Prejudikatura: Boh. A 12.129/35.

Věc: MUDr. Jan T. v Praze proti rozh. min. nár. obrany v Praze z 26. ledna 1934 o snížení vojenských zaopatřovacích platů.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dekretem min. nár. obrany ze 7. ledna 1925 byl st-l jako kapitán zdrav. na dovolené s čekáním k žádosti své přeložen dnem 1. ledna 1925 do výslužby a vyměřeny mu trvalé zaopatřovací požitky.

Výnosem min. nár. obrany z 16. srpna 1933 bylo vysloveno, že podle vlastního prohlášení st-lova z 9. března 1933 bude mít v roce 1933 kromě vojenských zaopatřovacích platů ještě jiný výdělečný příjem ročních 40.070 Kč z vlastní odborné lékařské praxe a z nem. pokladen. Přiznalo mu proto min. nár. obrany od 1. ledna 1933 místo vojenských zaopatřovacích platů, které mu byly přiznány, resp. upraveny výnosem z 8. února 1929, vojenské zaopatřovací platy, upravené podle ustanovení § 15 zákona č. 204/1932 Sb.

Námítkám st-le min. nár. obrany nař. rozhodnutím nevyhovělo.

— — — Ve věci samé považuje st-l nař. rozhodnutí za nezákonné proto, že prý příjem jeho jak ze soukromé praxe, tak z pokladenské praxe není stálým co do svého trvání i výše, jak blíže dovozuje, takže nemohl být podkladem pro snížení jeho odpočivných platů podle § 15 zákona č. 204/1932 Sb. Nss nemohl stížnosti dát za pravdu.

Zákon č. 204/1932 Sb. o úsporných opatřeních ve správě státní stanovil v § 15, že »má-li státní zaměstnanec ve výslužbě vedle odpočivných platů stálý výdělečný příjem, podrobený dani důchodové, snižuje se výplata odpočivných platů o částku, o kterou výdělečný příjem převyšuje služné odpovídající jeho pensijní základně, nejvýše však na polovinu; tímto snížením nesmí však úhrn odpočivných platů a výdělečného příjmu klesnout pod 36.000 Kč ročně. U osob, jichž se týče § 6 odst. 4 je směrodatným služné odpovídající pensijní základně, kterou by měly důsledkem zákona č. 70/1930 Sb. z. a n.« Jak nss vyslovil již ve svém nálezu z 12. listopadu 1935 č. 13.879/35 (Boh. A 12.129/35), nevymezuje tu sice zákon č. 204/1932 Sb. vůbec, který příjem dlužno považovati za »stálý«, ale z úsporné jeho tendence plyne, že užívá pojmu v nejširším slova toho smyslu a zahrnuje sem tedy při nejmenším takový příjem, který třeba v různých výších a v nestejných časových intervalech se přece opakuje v průběhu určitých správních nebo daňových období. Na názoru, vysloveném v tomto nálezu, setrvává nss i v případě st-lově. Činil-li tedy st-lův příjem ze soukromé lékařské praxe a z praxe pokladenské v letech 1924 až 1932 průměrně ročně 40.070 Kč, jak uvádí st-lovo prohlášení z 9. března 1933, pak právem kvalifikoval žal. úřad tento vedlejší příjem st-le jako poživitele státního vojenského odpočivného platu za příjem stálý a je nerozhodno, že číselná výše příjmu v jednotlivých letech kolísala, nebo že v případě vlastního onemocnění ztratil by st-l trvale své smluvní místo u nem. pojišťovny, nebo že dle znění rámcové smlouvy s nem. pojišťovnami může být i při nerušeném a svědomitém konání služebních povinností jeho poměr služební u nem. pojišťovny bez udání důvodů čtvrtletně vypovězen.

Stížnost jde však ještě dále, dovozujíc, že $\frac{3}{4}$ nebo $\frac{1}{5}$ vedlejších příjmů st-lových jsou příjmy z nem. pojišťoven, že smluvní lékaři pojišťoven jsou vlastně podle nálezu nss z 18. listopadu 1932 č. 9506/1932, Boh. F 6426/1932 zaměstnanci těchto pojišťoven a příjmy jejich od těchto pojišťoven jsou podle § 23 zákona č. 204/1932 Sb. z ustanovení tohoto zákona vyloučeny. Mimo to nelze prý příjem lékařů z nem. pojišťoven pokládati podle nálezu nss z 10. listopadu 1933 č. 17.729/1931, Boh. F 6858/1933 za výdělečný příjem ve smyslu § 46 zákona č. 76/1927 Sb. a nelze tedy ani postavení lékaře takového kvalifikovati jako samostatného podnikatele, činného s vyhlídkou na zisk a s rizikem ztráty. Mělo proto min. nár. obrany při úpravě st-lových odpočivných platů jeho příjem z pokladenské praxe vyloučiti a uvažovati jen o příjmech z jeho praxe soukromé. Tato námitka ve své první části opakuje pouze to, co st-l již uplatnil ve svých námitkách z 9. září 1933, ale nesnaží se nijak vyvracet to, co žal. úřad v nař. rozhodnutí na tyto námitky odpověděl, proč nelze st-lův příjem, kterého požívá jako zaměstnanec nemocenské pojišťovny, při snižování odpočivných platů st-lových podle § 15 zákona č. 204/1932 Sb. z výpočtu vylučovati. Zůstává tudíž stížnost v této části své (v příčině použití § 23 cit. zákona a poukazu na nálezu nss Boh. F 6426/32) ve smyslu § 18 zákona o ss neprovedenou a nemohl se jí proto nss zabývat. Pokud pak v druhé své části námitka shora zmíněná upírá st-lovu příjmu z praxe nemocenských pojišťoven povahu příjmu »výdělečného«, stačí poukázat na to, že nss vyložil pojem příjmu výdělečného po rozumu § 15 zákona č. 204/1932 Sb. ve znění vlád. nař. č. 252/1933 Sb. již ve svém shora cit. nálezu Boh. A 12.129/1935, na jehož odůvodnění podle § 44 jedn. řádu poukazuje. Podle toho je pro posouzení »výdělečnosti« vedlejšího příjmu poživatele státního odpočivného (zaopatřovacího) požitku ve smyslu § 15 zákona č. 204/1932 Sb. nerozhodno, zda plyne z činnosti hospodářsky samostatné (tedy v daném případě ze soukromé praxe st-logy), nebo z činnosti, založené na služebním poměru příjemcově (tedy také na služebním poměru smluvním k nem. pojišťovně), či z jiné pravidelné činnosti, jen když jde o činnost konanou za úplatu, tedy o činnost směřující k zisku a když příjem z této činnosti podléhá dani důchodové. Že by st-lova lékařská činnost konaná na základě smluvního poměru s nem. pojišťovnou byla bezplatná a proto nesměřovala k docílení zisku stejně jako jeho praxe soukromá, resp. že by příjem z obojí této činnosti nepodléhal dani důchodové po rozumu I. hlavy zákona č. 76/1927 Sb., stížnost sama netvrdí. Poukaz její na to, že příjem lékaře jako smluvního zaměstnance nem. pojišťovny není podle nálezu nss Boh. F 6858/1933 příjmem výdělečným ve smyslu § 46 zákona č. 76/1927 Sb., míjí se však naprosto svého cíle, protože zaměňuje příjem podléhající dani výdělkové ve smyslu § 46 zákona č. 76/1927 Sb. (hlava II.) s výdělečným příjmem podle § 15 zákona č. 204/1932 Sb., resp. výdělečným příjmem, podléhajícím dani důchodové podle hlavy I. zákona č. 76/1927 Sb., jak byl shora citovaným nálezem nss vyložen, a přehlíží, že nař. rozhodnutí příjem st-lův s hlediska daně výdělkové

neposuzovalo a posuzovati ani nemusilo, když § 15 zákona č. 204/1932 Sb. klade váhu jen na výdělečný příjem (v běžném toho slova smyslu), pokud je podroben dani důchodové.

Č. 12.541.

Pojišťovací právo: Podle § 16 vlád. nař. č. 199/1922 Sb. i u učňů, kteří pro nedokonaný ještě výcvik nejsou placeni jako normální dělník jejich oboru, je vycházeti ze mzdy fiktivní, pro jejíž určení — v mezích stanovených v cit. předpisu — je měřítkem nejmenší roční pracovní výdělek plně placeného dělníka v zaměstnání, pro něž se učňové vzdělávají.

(Nález z 6. října 1936 č. 14.638/36.)

Věc: Alexandr S. v Košicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 24. listopadu 1933 o úraz. příspěvcích.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním výměrem z 12. září 1931 předepsala zem. úřadovna pro pojišťování dělníků na Slovensku v Bratislavě st-li doplatek úraz. příspěvků za léta 1928 a 1929. Námitkám proti tomu podaným žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl. K námitce týkající se započtení mzdy učňů ve výši 5400 Kč konstatoval žal. úřad, že minimální mzda plně placeného dělníka ve stavebním průmyslu činí 4.40 Kč za hodinu, přesahuje tedy 5400 Kč ročně; v důsledku toho bylo plným právem vzato za základ 5400 Kč ročně (§§ 8 a 16 nař. č. 199/1922 Sb.). Tato fiktivní mzda je dle zákona úplně neodvislá od toho, které mzdy učňové ve skutečnosti používají.

O stížnosti uvážil nss toto:

Předmětem sporu je jediné, zda žal. úřad právem vyslovil, že za podklad pro vyměření úrazových příspěvků u učňů lze vzít fiktivní výdělek 5400 Kč, rozpočtený na pracovní dobu, nebo zda základem tím je skutečně docílený výdělek. Stížnost má za to, že v případě, když učeň dostává plat (mzdu), tvoří tento plat základ pro vyměření příspěvků, a uvádí dále, že když učeň nepracuje celý rok, jako u sezonních živností, má se vycházeti z minima 2250 Kč a nikoli z maxima 5400 Kč. Stížnosti nelze dát za pravdu.

Především je ze spisů konstatovati, že úrazové příspěvky nebyly za jednotlivé učně vyměřeny z částky 5400 Kč, nýbrž z částky, připadající z 5400 Kč na skutečnou pracovní dobu, vyjma dva učně, jejichž skutečný výdělek tuto částku přesahoval, a byl tudíž vzat zřetel k tomu, že učňové nebyli po celý rok zaměstnání.

§ 16 vlád. nař. č. 199/1922 Sb. stanoví ve spojení s § 8, že roční pracovní výdělek učňů, volentérů, praktikantů a jiných osob, které pro nedokonaný ještě výcvik vůbec mzdy nepožívají nebo nejsou plně placeny, má býti vyměřen touž částkou jako nejmenší roční výdělek pracovní plně placeného dělníka nebo závodového úředníka toho zaměstnání, pro něž se vzdělávají, avšak v době . . . od 1. ledna